

Essy-li spěwat,
Pitnje dželať,
Strowja cze
Sswójbnj statof,
A twój šwjatof
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoř móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšhes spať měrnj
Čzerstwosć da.

Njeh ty spěwať,
Ssměrnje dželať
Wšchědne dnj;
Dzei pať šwjatj,
Duški datj,
Wotpocžaj ty.

S njebeš miana
Njeh czi šmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Niz Bóh poda,
Wotšchěw cze!

F.

Szerbiske njedželiske łopjena.

Wudawa so kóždy šobotu w Ssmolerjez knižicziščerjni w Buduščinje a je tam sa šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

Boži džěń.

Des. 9, 6, 7.

Njeje žadny drugi rócny čas, na kotrymž słowo Sbožnika tak šroymimj, so dyrbinj bycz jako džěczi, so bychmy do njebešeho kralestwa pšchischi, hacž hody. Jenoz tón móže je prawje šwjecizć, kiž je šebi pravu džěcžazu myšl, džěcžazu wěru do dalschich lět, haj do starobnj sathowat. Šchtož hewat wutrobj wobczězuje wot starosćow a horja — pod błyschczatym hodownym šchtomom, hdžěž runje džěczi wschitko druhe sabudža, dyrbi wróczo stupicz; w Božim domje dyrbi njedželene wješele kóždy wutrobu wobknežicz, kiž wě: mi je so džěnk a tón Sbožnik narodžik. Hodowne šynti błyschimj džěnk a wot profety Desajaja. Kaž naš 53. staw pod Šhryštušowj kšichj wjedže, tak naše słowo k žłobikej.

Nam je so džěcžo narodžiko, šyn je nam datj.

Šchto je nam w tym džěcžu date, widžimj i mjenom, kotrež jemu Desajaj na wabjenje šwjateho Ducha nawda.

1. Džiwny, radžiczel. Tutej mjenje hromadže škuschtej. Džiwny! To mjeno je pšchihodžaze sa džěcžatko w žłobiku. Pšchetož to džě je najwjetšchi džiw, kotryž so na semi daloko a šchěroko namaka, so je Boži šyn cžěto a krej na so wsat, so je tudj cžisty mješ hrěšnikami, džěcžo Božeho špodobanja. Džiwny je jeho žiwjenja špocžatf, ale to njeje najwjetšchi džiw, so je Boža wschěhomóz tole cžinila, pšchetož šchto mohle wschěhomóznemu pšche wulke a pšche czežke bycz? To je najwjetšchi džiw, so je Bóh to sa naš cžinil. Niz jako džiw wschěhomozj, jako džiw hnady

wobdžiwamy to džěcžatko w žłobiku. Nam narodžene, nam date je pšhes lubosć teho Anjesa Zebaotha. Wěť, o kšchěscžijano: mi k lěpschemu je Boži šyn wotrocžkowški šchalt na so wsat, je so ponizowat, so by mje pomyškil. Dokelž bych ja hrěšnik hewat šhubjeny byť, pšchindže wón do šwěta mje wumóz. Tak dyrbi kóždy hodownu powjesć šapšchimnyć. Džiwne je jeho dalsche žiwjenje. Womjšlcze šebi, kať běsche wón tajki cžichi, bješ lěcže a jebanja, kať wón šłosćzi, kiž jemu napschecžiwmo štupi, miłosć a cžichu myšl napschecžiwmo štaji, šwojim nješchecželam dobrotu cžinjěsche, sa nich prošesche; kať wón pomoz a šmilnosć wschittim šhorj rad wopokasa a šlepny a šhudny šwojich lubnych bratroj mjenowasche. Džiwny je wukhód jeho žiwjenja, jeho wumrjecža: so dyrbjesche wón tón cžisty šłostnikowšku šmjercž cžěpicž, i tym wopor pšchinješe, kotryž Bóh pšchija k šaplacženju sa hrěšnu winu šwěta; džiwne jeho horjestacže a k njejušpicže.

Džiwny radžiczel. Džiwna rada Boža k našchemu wumóženju, kať šebi ju cžłowški rošom njeby wumyšlicž mohł. Kať šwadža so tež druhdy w žiwjenju jenotliwonych cžłowjekow nitki tak šaplecžene, my njevidžimj ničžo hacž cžłowški błud a hrěch — a tola šłoncžnje teho Anjesa rada dobywa. Ty dobre puče wschudže a pomoz wudžělisch — to placzi we wulkim wo tym pučžu, po kotrymž cžyšche wumóženje cžłowšestwa dokonjecž, to placzi tež w małym wo pučžach, po kotrychž cžže kóždy cžłowšku wutrobu k wěrye domjesć. Daj so wodžicz, daj šej radžicz k twojemu šbožu! Ty so hewat wo šwoju šbožnosć šjebasch. Ty so šam njemóžesch šbožny cžinicz.

2. Wón rěka: Bóh móžny. Jako tajki je bitwu pschecziwo staremu hadej na šo wšak a je hadej hlomu rostepal, hdyž tež je jeho do pjaty kařala. Bichezo je hišće jeho móž w našej šlabosći šylna. Šdyž šo psches hrěšnu winu wobczěženu czujesč — to džěcžatko w žlobiku je šylna dosč, ju na šo wšacz, je ju na šo wšale a na šchiz pschibilo. Šdyž šo psches cžěžtotu cžěž-pjenjom wobczěženu czujesč — džěcžatko ju na šo wošmie, wošmie prječ žolostne žahadlo, pokasuje tebi twojeho Wótza lubosčiwu wutrobu, jeho myšle mēra; dawta tebi ščěrpliwosč a trošcht wěry, czini tebi šrudobu žórlo žohnowanja. Šdyž pošnajesč šwoju njemóz, šo prawy a šbožny czinicž — jow je jeho prawdosč, kotruž chze tebi dacž, jeho móž tebi, podata w šlowje a šakramentomaj, jeho duch wojuje ša tebe, ty dobudžesč psches njeho a dostanjesč džěl na pokladach jeho kralestwa.

3. Wěczny Wócžez. Hewaš my Jesuša Wótza njemjenujemy. Wón šo njehańbuje naš bratrom mjenowacz, psches njeho pschińdzemy š Bohu. Ale džěczo to je, kotremuž je kralowski trón, najmysšišchi na šemi, postajeny. Jeho kralestwo wopšchija njebješa a šemju. Prawy kral pak je krajny a ludowy wótž. Tak tež tutón kral šwój lud wótžowšy šastara. W žlobiku, w hródzi narodženy — a tola kral, twój kral, našch knjes, my jeho poddanojo. Nimamy džěla na dobrotach jeho wótžowšeho knježenja? Ščto je jeho podarmo wo něšto prošyl? Šapowjedži-li wón abo bjerje wón, wón lěpsche ša to da. Nam je wón daty — to šlowo dženska hišće płaczi. Wěczny Wócžez: wot wěcznosče pola Wótza, wěcznje traje jeho knještwu.

4. Měrnny šěrschta. Měr — krašny dar tehole krala. Wón drje šwoje dobyčerske wójny wjedže, šo by jeho kralestwo wulke bylo, žyła šemja jeho kraleštwu pschibuschala. Ale niz š njecžom a wohnjom jeho wóšto do wójny cžehnje, ale š njecžom ducha, š šwědcenjom jeho lubosče, kotraž wutrobny najložo pscheminje. Wboha, njeměrna, wojowaza cžlowška wutroba — póž do Bethlehema! Jow je mēr. Šdychujesč-li pod wobštorženjom šwědomnja a žadaš-li po Bohu — jow je wodacže. Budžesč-li wot dwělowanja tam a jow mjetany, njebesč-li wobczěžnosče žiwjenja, rostorhaš-li šo w próžy a džěle, hušto njewjedžo, ščto dyrbišch šapoczecž — jow je mēr. Jow šo mēr wutrobny psches šame nowe wojowanje dobudže. Tam je wěczny mēr!

Jesajaš je šebi dopjeljenje wěschćenja, kiž jemu Bóh do rta položi, najšerje hinaš myšlik. A tola pschi wšchej šwonkownej njenašladnosči běšche dopjeljenje wšele krašnišche, hacž běchu šebi pobožni stareho šluba džecž dali. Ščtož šwoju wutrobu žlobiš czini, temu Jesuš šwój mēr wudžěla, tón šmē šbožny, wješety šwjedžen šwjeczič. Bliščćenje hodowny, ščtomow, haj jašnosč šlōncžka a hwěšdom woblēdnje psched bljšččatej jašnosču šwětka, kotrež šo hortach šwēczi. Tudy delkach njech šo nam šwēczi hodowne šwětlo, tam to wěczne šwětlo! Šamjen.

Hodowne powjedańčko.

Běšche junu wěšty knjes, kiž rad něšto wo tym rěčešche, tak mašch rošomnje w šchescžanštwje šo šadžeržecž, kiž pak wo wěrnym šchescžanštwje we wutrobje ničžo wjedžecž nochžyšche. Wón wobšedžesche rjane šubleschto, kiž běšche wón š dolhom dostal, ale psches

šlutnimosč tak daloko pschinješ, šo žaneho dolha wjazny njeměšche. Wšchitko bě w dobrych wobšejnosčach. Jako nan šwójby bě wón tež wot Boha požohnowany; pschetož pschi nim bě pobožna mandželka a pōdla běchu kčžjaze džěcžatka, wobeju radosč. Najmlōdsche bě najlubosnišche a dyrbješche přeni ras hody šobu šwjeczič a wšcho šo wješesche na radosč mōlcžkich pschi napohladže telko šwězom. Boža nōž bě tu. Na wulkej a rumnej šubi knježeho hrodu domjaza hospoša wulku taflu pschihotowa, na kotrež šjedža wulki šchmřěkowy ščtom štejesche, pošny wšchelafich darow a še šwēcžkami roššwětleny. — Džěczi cžachy w pōdlaškej štwje š njescžěrpliwosču, hdy šo durje wotewrja. Jako bě wšcho hotowe, wotewrjchu šo durje a wšch ščtyri džěczi ščacžy t hodownemu ščtomej šo bližachu, pjate pak macž na rufomaj njebesche. Nan na wulkim stole šedžesche a njewješesche šo tak wutrobnje šobu, kaž štary pobožny džěd, kotruž šo mladych lět dopomni: nan bě to na wučenej šchuli šabyl. — Najštarich hōlcžez, 7 lět štary, š nanaj pschisłocžiwšchi šo woprašča: „Nano, tak dha to pschińdže, šo my hody tajke daty dostawamy, jako by našch narodny džěń byl, a cžeho dla šo telko šwēcžtow pali?“ Nan njewjedžesche, ščto rucže prajicž; mōžesche drje po šwojim waschnju prajicž, šo je na tym dnju ščožeš šchescžianštwu, „mudry wučer“ š Nazarethu, narodženy; ale bě jemu tola, jako njemohl džěńš šwojemu džěšču tak šiwko wotmolwicž. — W tym wōkomińnenju šastupi mała pschecželniza jeho najštaršcheje (6 lětneje) džowcžicžki, kotrež nan bě krotko předy wumrjel. Džěczi wšchitke, kiž hewaš hušto š malej Marťu hrjafachu, šo prašchachu, hacž je jej hižom wobradžane? Wona pak wotmolwi: „Dokelž je nan wumrjel, dha ničžo njedostanu.“ Wšchitke chžychu Maržy teho dla šobudželicž a dachu jej kōžde něšto. Ša šama pak chžyšche šwój džak wopokasacz a pocža, kaž bě to w šchuli nawuška, hodowne šćenje prajicž: „Šta šo pak, šo pschisajnja wot šhěžora Augusta wuńdže, šo by šo wšchōn šwět šapšak atd.“ hacž do kōnza: „Čžesč budž Bohu we wyškosčzi, mēr na šemi a cžlowjekam dobre špodobanje!“ Tež domjazy knjes bě šwojej ruzny štyšnyl; tak džě bě wón tež w šwojej mlōdosči czinicž wufnyl, pošdžišcho pak šabyl! Tajke šynki š jeho mlōdosče njeběchu jeno jeho wucho, ale tež jeho wutrobu hnuče. — Wón pschisłupi š šyroče a wōšoscha ju, tež dari jej žyly tolet. Ščto pak šwjaty Duch tōn šamy wječor hišče dale nad nim škutkowašche, njewēm; tak wjele pak je mi šnate, Boži džěń po dolhim domašedženju „hnašny“ knjes přeni ras do Božeho domu jědžesche, kiž bě jeno poš hodžiny šdaleny. Wōš wōšta psched pohřebnišččom štejo; tež ludžo wōstachu štejo a jeho pošrowjo džiwachu šo jara, šo je šo tež knjes M. do Božeho domu podal. W žyrkwi bě jeho šyđlo žyly šaproschene, dokelž šo ničto njebě nadžal, šo budže šo knjesej žyrkwinemu patronej (ščtož wón běšche) wuščacz, do Božeho domu hič. —

Kjany šhěrlušch šo šaspěwa: „Ša š njebješ dele pschithadžam.“ Mašch šnaty knjes šedžesche na mēšče šwojich wótžow a pschezo š nowa šo prašchenje jeho šyňka w jeho wuščomaj wōšpjetowašche: „A cžemu šwjecžimi tōnle šwjedžen, kaž byl wón narodny džěń, a š cžemu wšchitke te šwēcžki?“ a š daloka šdajche šo jemu mała šyrotka Marťa š wotmolwojenjom. Wón šo w žyrkwi rošhladowašche, hacž bě šhěrlušch dokōncženy a předaš na wōltar šłupi a liturgiju wušpěwa, w kotrež šo šchescžianštw wěrywujnacže wupraja. Mašchemu knjesej bě žyła wěž nowa, wón pschipošłuchašche, kaž by na podmlētej šemi štal a šo bojal, šo šo pschepadnje. — Šo někotrych žunje wušpěwaných ščtucžkach šhěrlušcha ščžehowašche předowanje. Šola jeho wutrobny běšche pschihotowana; pschetož wón bě tak hnuty, šo Bože šlowo, kotrež mōžnje na jeho wutrobu padašche, šo do jeho wutrobny šacžičžča. —

Šyly předowanje tu njecham wōšpjetowacz, ale tola tak wjele,

Je kóždy i teho spósnacž, kak je našchemu patronatej wokoło
było.

„Ešdar pokasowasche na to, kak šu profetojo na Jesuša
oali, a kak je šo to próschł na próschł wscho dopjelnilo.
Tole w žlobje narodžene džěcžo zyle kraje hižo pod šo
šeflo, kak zyla Europa w jeho mjenje wschitko čini a kak
budža hiščeže wschitke kraje temule džěcžatku woprowacž
modl šku šwalbu. Kralojo a drusy wjerchojo šu šo pod tole
džiwne džěcžatko poforjeli, měr a jednanje w jeho mjenje wuwjedli,
w jeho mjenje poddanjo wyschnosčzi pošluschnosčž a šwěrnosčž
přichahaju a tež hiščeže wschitke jasni spósnaju, šo Jesuš Khrystuš
je šnjes t čžesčzi Boha Wótza; pschetož w žanym druhim njeje
šbóžnosčž, tež njeje žane druge mjeno date pod njebjom čžlowjekam,
w kotrymž mohli šbóžni byčž! Dofelž Jesuš Khrystuš je šwětko
šwěta a čžlowška mudrosčž pó čžmje lašy, nima-li šwětko Jesuša. —
Jesuš je klucž, kiž nam wschitke potajnosčže wotkrywa, haj šamo
nam njebeša a wěčnu šbóžnosčž wotanka. — Kak šhudy a
hučeny je tajki čžlowjek, kiž temule džiwonemu džěcžu njewěri!
W žiwjenju šo tajki na ničžo spuschecž njemóže, šhiba na proch
a popjel a w šmjerczi nima žanu nadžiju!

Wutroba našcheho patrona bě šylnje hnuta; jemu bě, kaž
by chžyl prajicž: „Dži won wote mije, ja šym hrěšchny — jara
hrěšchny, šhudy hubjeny čžlowjek!“

Boža šlužba šo škónczi a ludžo šo na domojpučž podachu.
Wot teho čžaša žadny próch wjazy na našcheho patronowym
něče njebě wohladacž; pschetož niž jeno wón šam, ale jeho
zyla šwójba bě nětk kóždu nježelu w Božim domje. Zyla
wóžada pak čžesčzi a lubuje nětk šwojeho šchescžijanszy šmyšle-
neho patrona, dofelž je wón i zylej dušchu Boži wotročł a je
tež Boži dom jara psychje wudebił.

„Džěž Jesuš Khrystuš i šnjesom je,

Tam kóždy džěž je krašnišcho!“

Tele hróncžko dopjelni šo tež pola našcheho knješa, tak derje
w jeho wutrobje, kaž tež nad jeho zylým domom; pschetož stare
je šo minyło, hlaj, wschitko je šo nowe ščiniło! —

Šašo pschindžechu hody, kotrež pak běchu nětk čžim krašnišche,
dofelž šo tež staršej šobu šadowaschaj, kaž malej džěsčzi;
pschetož Bože džěcžo bě šo w jich wutrobach narodžilo. Žane
n t tch džěczi pak šo wjazy ša tym praschecž njetrebasche, čžeho
dla šo hody šwjecža; pschetož wschitzy šnajachu nětk „to lube
Bože džěcžatko“, kiž čžlowškim džěcžom poda šo, šo bychmy byli
wobožni, kaž Bože džěczi lubošni! kotremuž rěšaju: „Džiwny,
džicžel, Wóh, móžny, wěčny wóčez, měrny šeršchta.“ Wschitzy
škowachu Jesuša i zylej wutrobu a modlachu šo šnjemu, šo by
junu chžyl jich do šwojich njebeškich pschitwarlow šobu wsacž. —

Tole běchu plody hodowne! Š teho kóždy widži, kak je
Bože šlowo móžne a kak šo pschedrě, hacž šo rosdželitej dušcha
a duch, tež kosčže a mošy a rošajnaja šo wschitkich wutrobom
švacže. —

S. A. Bohoncž.

Hodowne wobrašy.

IV.

+ Patoržiza šamotneju.

W šadnym twarjenju bydli do dwora won wučerška wudowa
šchimantowa je šwojej džowku. Wona nošy módru brylu, dofelž
na jara šłabej woczzi. Džowka je ležna šnježnicžka, něhdže dwa-
zecž lět stara, jara pilna hacž do nožy a pschi tym pózcžiwja a
pokožna. Štwa, w kotrež wonej pschewywater, leži w pschisemju;
pschetož wyške šhodny šu tej žonje, kiž bě hacž dotal na wšy
bydliła, wulzy wóčezne. Ša to pak je tež wuhlad do čžemneho,
čžez wóžneho dwora čžim hubješchi. W šjoch hodžinach dyrbi

šo hižo lampa šwěcžicž, pschetož Madleńka je wuschiwarka bělych
tkaninow. Wonej tu lědma lěto bydlitej, a to šu přenje hody po
nanowej šmjerczi. Dženša je patoržiza. Madleńka šedži wot
ranja kaž pschitowana nad šwojim šchiplatym džělom šklonjena:
šmyčł na šmyčł wona ryncžkuje a kwětki t šopješcham rjaduje;
hacž do šchescžich hodžin ma džělo hotowe byčž. Džs a džs wona
šhwatnje na won a nuts šhodžazu macž pohladny, ale jeno šo by
jej wješele šmějaze woblicžo pokasala, potom jehla šašo lecži.

Š wěžow pomału pjecž bije, šwjatocžne šwonjenje hodownych
šwonow šo špocžina. Šsu to krašne šwonny i ščtroweje žyrkwje,
tak polnje, tak harmonišzy šlincžaze, kaž. šynki i njebešeteje domišny.

„Macži, je to rjenje! Kak je luby Wóh tola hnadny, šo
namaj tón luby šwjedžeň do naju šomoriki šwonicz dawa!“

„Ach haj, džěcžo, to wschaf je rjenje“, wotmolwi macž,
„ale našche wješne šwonny běchu tola hiščeže rjenišche! Š kak
wulzy wažne běšche nanej hodowne šwonjenje! Wěšch hiščeže, kak
wón tehdy i šararjež štarym Šurjom na wěžu šrocžesche, a kak
wonaj to potom tak šwjatocžnje čžinjeschaj a šebi čžapku šej-
maschaj, ruzy štyšnyšchaj a šo modleschaj?“ —

Madleńka i šlowu šwony, nad šwojim džělom čžišche plaka-
šche a pschitaji: „Ša šym pschecžo šobu była a šym nanej trubku
džeržala, a hdyž na pošledku wulki šwón hiščeže tak hlubofo do-
bórcžesche, potom rjekny nan zyle pomału: „Čžesčž budž Bohu
we wyškosčzi, měr na šemi a čžlowjekam dobre špodobanje!“ a
šararjež štary Šurij rjekny hamjeň! Ach haj, macži, ty masch pra-
wje, to bě hiščeže wjele rjenišcho!“

Nětko je na pol šchescžich! Madleńka je hotowa. Macž je
mjes tym blotowe želežko horze ščiniła, ručže je wumjelške džělo
šlotowane, kručž róžobarbneje židžaneje papjery podšunjene, a macž
dyrbi štutł šwojeje džowki trochu wobdžiwacž. Šle ta šdychnjuzy
pschitaji: „Ach, twojej woczzi, džěcžo, twojej lubej woczzi, a šchto
dha wjele ša to doštanješch?“ —

Madleńka je šo šwój mantlš wódžela, šebi čžapku, i šožuchom
wobrubjenu, na šwoje běle plecžene wopušche štajila a radoščiwje
šhladowasche: „Šchto ja doštanu, mamicžka? Šó, dwaj twjerdaj,
šwětkaj toleriej, abo chžemoj prajicž: Šchěcž žylych šriwnow!
Š tymaj šmój derje žiwej hacž po nowym lěče, a ja čži tež
hiščeže něšchto t Božemu džěcžu kupju!“ Š i tym bě wona kaž
šlyšł i durjemi won. Macž chžyšche jej hiščeže něšchto pschi-
wolacž, tola to běšche pschepošdže. Nětko wona i šhwatkom kom-
modu wotewri a i njeje štary, rjany damaštowny rub wuwša, kotryž
bě hiščeže wot jejneje wowki. Do njeho běšche wutkany žlobit
i džěsčžom a Marja i Šosefom, wol a wóšlatko; a nad tym
šmahowasche šo bant i napišmom: „Tak je Wóh šwět lubowal!“

Tónle rub wona na blido wupšchestrje. Šotom pschinjěše
dwaj šwětkaj mošajnaj šwěcžnikaj, a položi mjes njeju šloty šchizž
wot stareho džěla. Wona běšche jón wot šwojeho njebočžicžkeho
muža na kwašnym diju doštala a jón nětko ša nowy šomocžany
bant pschitwjerdžila. Šo dyrbješche Madleńšym hodowny dar
byčž. Tež taleč i jablukami a worjechami wona hiščeže pschi-
štaji.

Nětko bě wscho napravjene; wona šo pošydnny, na džowcžicžku
čžakawšchi, a jejnej ruzy ležeschtej štyšknjenej w šlinje. Šańdženosčž
a pschichod psched jejnej dušchu nimo džěšchtej; tak tjšchnosčžepolne
pak tež myšle běchu, napošledku šo wone tola w tej jenej šmėro-
wachu: „Wóh je nam šwojeho Ššyna wobradžil, šaha by wón
tež njechal i nim wschitko nam hnadnje dacž?“

Tu wona dže! Haj, to je Madleńka. Šulki paket ma pod
pažu a mantlkowaj dnyšacžkaj tak polnaj, šo bě wscha pumpata.
Macž jej durje wotewrija a šwjatocžnje praji: „Wješele hody
daj namaj Wóh hromadže!“ Šamjeň, hamjeň, moja mamicžka!“
wotmolwja holicžo i šlyšchčžazymaj woczomaj. Šle nětko padatej

tutej woczi na blido. Šhto to je? — „D maczerka, šhto by ty činiła! Twój kwapny kšhiž! Mózju ja to pschijec?“ A kšhišy šybola so jej w jašnyh woczomaj. Ale macz jej kšhiž wokoło šchije wjasa a ju wokošcha.

„Tatle, mamiczka, nětko džešch ty na kšhwilku won a wobstarasch wjecze!“ Sa mam tudy tež hiščeže činic!“ Na to wona wupatuje, najprjedy wobras w šlotym wobluhu, kotryž lubu staru wješnu zyrfej pschedstaja. Madleńka je ju w lěczu šama šnamjenila a nětko s rjanym wobluhom wuhotowacz dała. Tu deleka, pschi wotewrienyh wěžinyh durjach, šteji na murju šložena nanowa trubka; wón je so runje horje podał k njeđželskemu šwonjenju. Wobras wona prawje do šrijedža staja, potom pschińd: hiščeže brune hodowne poprijanzu a por čzoplyh rukajzow. Nětko je hotome! Madleńka wotewria durje, a maczerine šbožowne hladu pscheleczu wobradzenje. Wobej šedžitej dolho do myšlow ponórzenej pschi napohladže stareje wješneje zyrfwje, a Madlena praji šwjatoczne kaž njebohi nan: „Čžešč budž Bohu we wyškosceži, mēr na šemi a čzłowjekam dobre špodobanje!“ a macz kaž šararjež staru Šurij hamjeń!

F.

+ Dobre wotmolwjenje.

Nětajki wulki wučeny ras šwojeho wučobnuka k Šilippej Melanchthonej póbła a da so jeho praschecz, čžeho dla so kóžde hody špěwa: „To džečatko tak lubošne je nam dženš narodžene“, dokelž bu dže Šesuf Šhryštuf psched wjele lěštotkami jako čzłowjek narodženy? Na to Melanchthon wotmolwi: „Braj šwojemu knješej, hacž dha wón tež dženš trošcha njetrjeba?“

F.

Sswětlo šwěta.

Móz bē kaž šwětlna,
Šdyž Šhryšt so narodži; —
Bē wodujo šama čzma,
Šdyž woczi šandželi.

Dženš hiščeže, hdžež wón njej,
Nam jašnosč njepomha; —
Dženš hiščeže, hdžež wón je,
Še šama šwětlna.

S. Š.

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Knješ Šenta, pošol našeho knihowneho towarštwu po móžnosceži hiščeže do hód Šorschišku a Budyšhinski wošadu pschekhodži. Š radošču kšhšchimy, so je rjanu licžbu nowych šobustawow nadobyl. Šo hodžoch čže potom w Kafecžanskej wošadže šapocznywšchi Nješwacžidlišku pschekhodžicž. Š. Šswětošch w prusskich wšbach Kafecžanskeje wošady šapocznuje a potom so najšterje do Wulko-Šdžarowškeje wošady poda. Kaž kšhšchimy, so tu a tam wěšta njejašnosč dla pschinoschlow pošafuje. Lěšča šbēraja so pschinoschki ša lěto 1902 a 1903, ale šobustawy njetrjebaja ša tej dwē lěče wjazy hacž 1 hr. 50 np. placzicž. Ša to doštanu wulku knihu „Zionške hlošy“, kotraž bu tak horzo pošadana. Š lětu šobustawy tež da-li Bóh šašo knihu doštanu s čžežkeho čžaša 30 lětneje wójny.

— Šdyž nam hody mēr šwonja, w Šrimicžawje štrajš džešlaczerjow traje. Bohu žel šu so džešlaczerjo žyle wot šozialdemo-

kratow šašlepicz dali, tak so je jich 300 šamo s kšchješšny zyrfwje wustupilo.

— Na šakškim šejmje je so nětko pošledna pošad želešnizu s Wóšporka do Madworja pschishwolila. Duž d njebudže na proštwy, kotrež šu so hiščeže na tón šejm želešnizu dele k poškozny čzahnyč, dživacz. Šo dalewje želešnizu s Kafecž do Wójerez šašo so mjelcži, hacž runje te Šruski šejm so šhromadži. Ššchecz by bylo, so by so nadžij na tule želešnizu ššoncžnje dopjelnila.

— Wulki njemēr džešch w šwojim čžašu psches Šranžowšku hdyž bu přjedawšchi wyšch Šrejfus k pschekhytkej na čžerowš kupu šašudženy. Ššoncžnje so dozpi, so so wušudženje s nowšta, ale tež tudy jeho ša winowateho pošnachu, ale po wušudženju so wobhnadži. Nětko pa šu so wopošama namafale, kotrež pjeczka dopošafaja, so je wón do žyla njewinowaty, dokelž šu so pišma, pscheczivo njemu šwēdcžaze, jako šalschowane pošnale. Duž Šrejfušowa wēž, kotraž je hižom wjele žolnow nacžerila, nětko ššoncžnje na pschezo k mērej pschińdže, hdyž so Šrejfuš žyle wuwinjje.

— Do hodownych šynkow kšincži njelubošnje powješč, so w Afškej wójna mješ Ruskej a Šapanškej w bliššchim čžašu wēčzakacz. Madžijmy so, so so wójna hiščeže psches mērne šmyšlenš ludow wotwobroczji.

— Wulke je nam hodowne wješele, so je našch lubowanš kšěžor šašo žyle wuštrawjeny. Wón je šańdženu šobotu do Šannoverškeje šapuczowal, so na hońtwje wobdželil a potom pschitomny byl pschi šwjedženju štolětneho wobštačža ššoch regimentow Šud jeho s wulkej radošču štrawješche a wyštanje pschēštač njechashche. Ššchi šwjedžēškej hoščinje přnyž Šlbrecht šlawu n. kšěžora a kšěžor s jašnym kšhšnym šynkom wotmolwi, tak so bē kšhšchecz, so šu so wšchitke ščžhwi khorošče šhubile.

K rozpominanju.

By-li so Šhryštus tysac króc w Bethlehemje narodžil a nic w tebi, sy wēčnje zhubjeny.

* * *

W žlobiku w Bethlehemje swēci so ššoncžko smilnošē a miłosēe, kotrehož jasnoš dokhwalič su samo jandželske harfy přēšlabe.

* * *

Cyrkwinske wēže su porsty, k njebju pokazowace.

* * *

Bóh hrozy: Moje je wšak wječenje!

Tež junu za tebje so wječic chce.

* * *

Špomń, kak bu Edom junu khostany,

Kiž smējo hanješe pad Judowy.

Škluczil ša šacžansko-šerbške pišmo: **z** = š (zub); **s** = š (syn); **š** = šch (šat); **e** = ž (eworn); **č** = čž (čerń); **č** = čž (črij); **r** = šch po p a k (přah, křud); **š**, **šj**, **šch** po t (ři, třo, třasē).

Dališche dobrowólne dary ša wbohe armeniške šhrotu.

Na Wóžodžēščowšy šchtom ša wbohe šhrotki

Š. s Š.	5 hr. — 1p.
Š. s Š.	3 „ — „

šhromadže 8 hr. — np.

W mjenje wobohich šhrotow wutrobny džak

Gólcž, redaktor